

**Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu**

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Josefa Fialy, soudce zpravodaje Pavla Rychetského a soudce Jiřího Zemánka o ústavní stížnosti stěžovatele J. P., zastoupeného JUDr. Markem Šťastným, advokátem, sídlem Ševčíkova 38, Horažďovice, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. července 2018 č. j. 3 Tdo 607/2018-25, usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočky v Táboře ze dne 30. listopadu 2017 č. j. 14 To 238/2017-461 a rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 29. května 2017 č. j. 5 T 215/2015-431, za účasti Nejvyššího soudu, Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočky v Táboře a Okresního soudu v Písku, jako účastníků řízení, a Nejvyššího státního zastupitelství, Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích - pobočky v Táboře a Okresního státního zastupitelství v Písku, jako vedlejších účastníků řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Ústavní stížností, jež byla Ústavnímu soudu doručena dne 10. 10. 2018, stěžovatel navrhl zrušení v záhlaví specifikovaných rozhodnutí Nejvyššího soudu, Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočky v Táboře (dále jen "krajský soud") a Okresního soudu v Písku (dále jen "okresní soud") z důvodu tvrzeného porušení jeho základních práv zaručených čl. 1 a čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").

2. Stěžovatel byl napadeným rozsudkem okresního soudu shledán vinným ze spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 a 2 písm. c) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustil tím, že - stručně řečeno - dne 24. 8. 2012 u Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, Územního pracoviště v Písku (dále jen "finanční úřad"), jako předseda představenstva obchodní společnosti XX, (dále jen "společnost X") v úmyslu získat výplatu nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty (dále jen "DPH") podal daňové přiznání k DPH společnosti X za zdaňovací období měsíce července 2012, které vycházelo z faktury ze dne 30. 5. 2012 znějící na částku 22 968 894 Kč včetně DPH (DPH ve výši 3 828 149 Kč) vystavené s odkazem na smlouvu o poskytnutí výlučného práva vytěžit lesní porost a o převodu vlastnického práva k vytěženým stromům ze dne 28. 7. 2012. Tohoto jednání se dopustil s vědomím, že předmětný doklad obsahuje zjevně nepravdivé údaje, když vzhledem ke svým znalostem musel vědět, že z plochy pozemku parc. č. X1 zapsaného v katastrálním území Aš, nemohlo být vytěženo cca 11 000 tun dendromasy, neboť toto množství neodpovídá reálné produkční schopnosti stanoviště. Na daném pozemku mohlo být vytěženo maximálně 1 465 tun dendromasy, jejíž hodnota se v roce 2012 pohybovala v rozmezí od 1 491 000 Kč bez DPH do 1 945 000 Kč bez DPH. Uplatněný nadměrný odpočet DPH nebyl společnosti X vyplacen, jelikož finanční úřad měl pochybnosti o pravdivosti údajů na předložené faktuře. Za tento trestný čin mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let.

3. Odvolání proti rozsudku okresního soudu podali stěžovatel i státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Písku (dále jen "státní zástupkyně"). Státní zástupkyně v odůvodnění odvolání podaného v neprospěch stěžovatele uvedla, že výrok o trestu napadeného rozsudku je nepřiměřeně mírný, požadovala zpřísnění podmíněného trestu odnětí svobody a uložení peněžitého trestu. Stěžovatel v odvolání uvedl, že okresní soud dospěl k nesprávným závěrům a věc po právní stránce nesprávně posoudil. Nešlo o řetězový obchod vedený za účelem daňového podvodu a nebylo prokázáno, že by dotčené subjekty byly domluveny, neboť se neznají. K výraznému navýšení ceny došlo mezi obchodními korporacemi Dřevospol Ivančik, s.r.o., (dále jen "společnost Dřevospol") a DORDYAY STAV, družstvo (dále jen "družstvo DORDYAY"), přičemž

tímto navýšením se nezabýval finanční úřad ani orgány činné v trestním řízení. Daňová kontrola byla provedena za účelem zjištění, zda společnost X přijala plnění, jak bylo uvedeno na faktuře, tj. zda koupila práva k těžbě a tuto těžbu provedla. Nebylo přitom prokázáno, že by těžbu provedl někdo jiný a že by se k těžebním právům hlásil jiný subjekt. Bylo prokázáno, že na pozemku byly stromy. Stěžovatel soudu předložil i jednotlivé jízdy vozidel, která štěpku z dané lokality odvážela. Vzhledem k tomu, že předmětem smlouvy a faktury předložené finančnímu úřadu byl prodej těžebních práv, není rozhodné, jaké množství štěpky či biomasy se na pozemku nacházelo. Nebylo ani prokázáno, že stěžovatel jakkoli úmyslně plánoval, provedl nebo jinak uskutečnil jednání popsané v obžalobě.

4. Krajský soud obě odvolání zamítl. Dospěl k závěru, že okresní soud provedl rozsáhlé dokazování, na jehož základě mu bylo umožněno o podané obžalobě spolehlivě rozhodnout, a nebylo tudíž nutno dokazování doplňovat. Krajský soud neshledal pochybení ani co do způsobu hodnocení důkazů okresním soudem, který detailně vysvětlil, proč shledal obhajobu stěžovatele za účelovou. Okresnímu soudu nelze vytýkat, že vycházel ze závěrů kontroly provedené finančním úřadem. Poukázal na zjištění učiněná okresním soudem, že stěžovatelem vedená společnost X dlouhodobě obchodovala se společností Dřevospol, přesto v projednávané věci zcela nelogicky společnost Dřevospol nabídla zakázku neznámému subjektu družstvu DORDYAY, v níž figurovali jako statutární orgány cizí státní příslušníci bez povolení k pobytu v České republice. Družstvo DORDYAY obratem uzavřelo smlouvu o dílo s obchodní společností KCDSPOL, s.r.o., (dále jen společnost "KCDSPOL"), v níž figurují státní příslušníci Ukrajiny a Moldavska, přičemž ve smlouvě byla značně navýšena cena díla. Až poté byla uzavřena smlouva mezi společností KCDSPOL a společností X, kterou podepsal stěžovatel. Tato zjištění o zřetězení obchodů a účasti personálně problematických subjektů na nich svědčí o účelovosti a o tom, že hlavním cílem bylo získat výplatu nadměrného odpočtu DPH. O účelovosti svědčí i další skutečnosti, konkrétně že smlouva mezi společnostmi KCDSPOL a X byla uzavřena dne 28. 7. 2012 a je označena jako smlouva č. 25/2012. K fakturaci však došlo již dne 30. 5. 2012 a faktura odkazuje na smlouvu č. 25/2012, která ještě nebyla uzavřena. Dále ze zjištění finančního úřadu z října 2012 vyplynulo, že k těžbě na pozemku došlo delší dobu předtím, než bylo tvrzeno, a ze znaleckého posudku vyplynulo, že hodnota dřevní hmoty pozemku byla podstatně nižší než úplata za převod těžebních práv stanovená ve smlouvě č. 25/2012. Krajský soud považuje za správný závěr okresního soudu, že stěžovatel si musel být vědom toho, že účelem jím signované smlouvy bylo toliko získání výplaty nadměrného odpočtu DPH. Správný je pak i závěr, že byla naplněna skutková podstata zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 a 2 písm. c) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Krajský soud se ztotožnil i s výrokem napadeného rozsudku o trestu.

5. Stěžovatel podal proti usnesení krajského soudu dovolání, v němž uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) trestního řádu, tedy měl za to, že napadeným usnesením krajského soudu bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání, přestože v řízení, které předcházelo rozhodnutí odvolacího soudu, byl dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu, protože rozsudek soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Dle stěžovatele je ve věci dán extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a z nich vyplývajícími závěry na straně jedné a právním posouzením skutku na straně druhé. Uvedení stěžovatele v popisu skutku je toliko formální, neboť nemá oporu v provedeném dokazování. Soudy nezjistily, že by se stěžovatel dopustil jednání uvedeného v popisu skutku. Skutkový stav byl dotvářen nepodloženými úvahami a není výsledkem logických hodnotících úvah. Obecné soudy tak vystoupily z mezí zásady volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu. Stěžovatel byl odsouzen za to, že využil smluvní volnost při uzavírání cen a obchodoval s těžebními právy. Postupoval v souladu s běžnou praxí v tomto oboru, což deklaroval na obdobných postupech používaných státním podnikem Lesy České republiky, s.p., (dále také "Lesy ČR"). Předmětem smlouvy byl pouze prodej těžebních práv, tudíž není rozhodné, jaké množství štěpky či biomasy se nacházelo na pozemku. Znaleckým zkoumáním bylo pouze prokázáno, že k těžbě došlo (tj. bylo přijato daňové plnění) a že nelze s jistotou určit množství biomasy či štěpky. Na druhou stranu nebylo prokázáno, že by těžbu provedl jiný subjekt než společnost X. Ke spáchání trestného činu zkrácení daně by došlo, kdyby bylo prokázáno, že na pokyn stěžovatele společnost X neprovedla těžbu na předmětném pozemku a tím nepřijala plnění z uzavřené smlouvy a vystavené faktury. Finanční úřad a orgány činné v trestním řízení nedoložily, že stěžovatel věděl o podvodném jednání, že se takového jednání účastnil anebo že se při uzavírání obchodu choval neobezřetně. Nebylo prokázáno naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty žalovaného trestného činu.

6. Nejvyšší soud v napadeném usnesení připomněl, že pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu nelze podřadit námitky stěžovatele, kterými soudům vytýká nesprávné hodnocení důkazů a vadná skutková zjištění, stejně jako námitky, jimiž prosazuje vlastní hodnotící úvahy ve vztahu k provedeným důkazům a předkládá vlastní verzi událostí. Takové námitky se ve skutečnosti týkají procesní stránky věci a směřují k revizi skutkových zjištění. Nebyl shledán extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními a provedenými

důkazy. Skutková zjištění mají zřejmou obsahovou návaznost na provedené důkazy. Stěžovatel toliko vede polemiku s hodnocením důkazů provedeným okresním soudem. Pro tuto věc bylo rozhodující posouzení ekonomické nevýhodnosti údajně proběhnuvšího obchodního případu, který byl očividně pro společnost X vysoce ztrátový a neměl žádné hospodářské opodstatnění. Primárním předmětem smlouvy sice mohl být převod těžebních práv, avšak součástí ujednání byl i převod vlastnického práva k vytěžené hmotě, jejímž zpeněžením by nabyvatel práv k těžbě za normálního běhu událostí musel pokrýt sjednanou cenu a náklady na těžbu. Při zkušenostech stěžovatele v oboru je, s ohledem na rozdíl mezi částkou vykázanou na faktuře a hodnotou biomasy, která mohla být reálně na pozemku vytěžena, zcela vyloučený omyl či nesprávné vyhodnocení ziskovosti obchodu.

II.

Argumentace stěžovatele

7. V ústavní stížnosti stěžovatel namítl, že se obecné soudy dopustily deformace důkazu, v důsledku čehož vznikl extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a z nich vyplývajícími závěry na straně jedné a právním posouzením skutku na straně druhé. Především tak nebyly vyvráceny důvodné pochybnosti ve věci a v rozporu se zásadou in dubio pro reo byl stěžovatel uznán vinným. Okresní soud ani krajský soud nezjistily, že by se stěžovatel dopustil jednání uvedeného v popisu skutku. Z napadených rozhodnutí nejsou patrné žádné skutečnosti, přímé či nepřímé důkazy ukazující na spojitost stěžovatele s ostatními subjekty samotného obchodu. Popsaný skutkový stav byl příliš dotvářen nepodloženými úvahami a není výsledkem logických hodnotících úvah. Obecné soudy vystoupily z mezi zásady volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu.

8. Předmětem a základem obžaloby je faktura vystavená za prodej těžebních práv. Stěžovatel byl de facto odsouzen za obchod s těžebními právy a za to, že postupoval v souladu s běžnou praxí v tomto oboru a že využil smluvní volnosti při uzavírání cen. Vzhledem k tomu, že předmětem smlouvy a samotné faktury byl pouze prodej těžebních práv, není rozhodné jaké množství štěpky či biomasy se nacházelo na daném pozemku. Žádný právní předpis nezakazuje prodej těžebních práv a takový postup je v souladu se zákonem a praxí v daném oboru. Lesy ČR běžně tímto způsobem s těžebními právy obchodují. Přestože státní podnik Lesy ČR obchoduje stejným způsobem jako stěžovatel, není trestně stíhán. Účastníci na trhu zjevně nemají stejné a rovné postavení. Okresní soud ani krajský soud se nevyslovily k otázce zákonnosti obchodování s těžebními právy. Pokud obchodování s těžebními právy nepovažuje soud za protiprávní, pak se nemohl stát skutek, který je uveden v obžalobě, neboť předmětem sporné faktury jsou těžební práva a nikoli množství biomasy. V praxi není možné množství štěpky nebo biomasy určit před prodejem, proto se obchoduje s těžebními právy. Obchodník nese riziko obchodu či podnikání, pokud provede špatný odhad očekávaného množství štěpky nebo biomasy.

9. Jednotlivé znalecké posudky nadto prokázaly, že k těžbě došlo, tj. bylo přijato daňové plnění, a nelze s jistotou určit množství biomasy/štěpky. Společnost X řádně odvedla daně z tohoto obchodu, a to včetně daně z příjmu, přičemž ze strany státu respektive správce daně nebylo ničeho navrženo. Ke krácení daně ve značném rozsahu by došlo v případě, že by bylo prokázáno, že na přímý pokyn stěžovatele společnost X neprovedla činnost, tj. těžbu na předmětném pozemku parc. č. X1 zapsaného v katastrálním území Aš, a tím nepřijala plnění dle daňových zákonů z uzavřené smlouvy a vystavené faktury. Nebylo prokázáno, že těžbu by na uvedeném pozemku provedl jiný subjekt než společnost X. Tato společnost splnila veškeré podmínky stanovené pro přiznání nároku na odpočet. Naopak finanční správa ani orgány činné v trestním řízení dostatečně nedoložily, že stěžovatel věděl o podvodném jednání, že se takového jednání účastnil anebo se při uzavírání obchodu choval neobezřetně. Obecné soudy se nijak nezabývaly rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018 č. j. 5 Afs 60/2017-60, dle kterého není přípustné, aby úřad vyměřil daň fakticky komukoli v libovolně dlouhém řetězci, ani aby se zaměřil na plátce, u kterého bude vymáhání nejjednodušší. Znakem podvodu je to, že jeden z účastníků daň neodvede a jiný si ji odečte, avšak podle citovaného rozsudku nelze za "jednoho" a "dalšího" automaticky považovat kteréhokoli z účastníků v řetězci obchodů. Vždy je třeba hledat vazby mezi neodvedením daně, nárokováním odpočtu a povědomím o možném podvodu. Opačným způsobem by byla zcela nepřipustně zakládána objektivní daňová odpovědnost kteréhokoli subjektu zapojeného v obchodním řetězci a odpovědnost za pohyb a osud zboží. Orgány činné v trestním řízení tak musí prokázat, že došlo k úmyslnému jednání, a to bez jakýchkoli pochybností, jinak musí být postupováno v souladu se zásadou in dubio pro reo. Trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby je úmyslným trestným činem, avšak úmysl u stěžovatele nebyl prokázán. Nebyl naplněn jeden z nezbytných znaků skutkové podstaty trestného činu.

III.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

10. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas osobou k tomu oprávněnou, splňuje i ostatní zákonem stanovené náležitosti a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), a ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu a contrario).

IV.

Vlastní posouzení

11. V řízení o ústavních stížnostech [čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava"), § 72 a násl. zákona o Ústavním soudu] se Ústavní soud jako soudní orgán ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy) omezuje na posouzení, zda rozhodnutími orgánů veřejné moci nebo postupem předcházejícím jejich vydání nebyla porušena ústavně zaručená základní práva a svobody. Jejich ochrana je jediným důvodem, který otevírá prostor pro zásah do rozhodovací činnosti těchto orgánů, což platí i pro případné přehodnocení jejich skutkových zjištění nebo právních závěrů. Tento závěr se uplatní i vůči postupu a rozhodování obecných soudů. Ústavní soud není v postavení jejich další instance, a tudíž jeho zásah nelze odůvodnit toliko tím, že se obecné soudy dopustily pochybení při aplikaci podústavního práva či jiné nesprávnosti.

12. Směřuje-li ústavní stížnost proti rozhodnutí orgánu veřejné moci, považuje ji Ústavní soud zpravidla za zjevně neopodstatněnou podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu, jestliže napadené rozhodnutí není vzhledem ke své povaze, namítaným vadám svým či vadám řízení, které jeho vydání předcházelo, způsobilé porušit základní práva a svobody stěžovatele, tj. kdy ústavní stížnost postrádá ústavněprávní dimenzi. O takový případ jde i v posuzované věci.

13. Po seznámení se s napadenými rozhodnutími Ústavní soud zhodnotil, že ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná. Námitky obsažené v ústavní stížnosti jsou shodné s námitkami uplatňovanými stěžovatelem v celém trestním řízení, přičemž obecnými soudy byly opakovaně vypořádány. Jednou z těchto opakovaných námitek je, že obecné soudy se nevyjádřily k zákonnosti obchodování s těžebními právy a že předmětem smlouvy byl právě pouze prodej těžebních práv, tudíž není rozhodné, jaké množství štěpky či biomasy se nacházelo na pozemku. O posouzení zákonnosti obchodování s těžebními právy však v této věci nešlo. Podstatou bylo z provedeného dokazování zjistit, zda šlo o fiktivně nadhodnocený obchod, jehož účelem bylo získat nadměrný odpočet DPH. To ostatně bylo taktéž stěžovateli přiléhavě vysvětleno Nejvyšším soudem, který v napadeném usnesení uvedl: "Pro tuto věc nebylo rozhodující posouzení toho, zda je v obecné rovině prodej těžebních práv v souladu se zákonem a praxí v daném oboru. Obsah smluv uzavíraných podle tvrzení stěžovatele státním podnikem Lesy ČR nemá pro věc žádný význam. Je pravdou, že v soukromém právu se uplatňuje zásada smluvní volnosti. To však neznamená, že je-li nějaký obchodní případ po formální stránce z pohledu soukromého práva bezvadný, avšak nemá reálný odraz ve skutečnosti a je co do předmětu plnění či jeho rozsahu nebo do existence smluvních stran jen fiktivní a vytvořený za účelem obohacení v daňovém řízení, nemůže být jeho uplatnění v daňovém řízení posouzeno jako trestné. V této věci je rozhodující posouzení ekonomické nevýhodnosti údajně proběhnuvšího obchodního případu, který byl očividně pro společnost X vysoce ztrátový a neměl žádné hospodářské opodstatnění."

14. Stěžovatel dále namítá, že se obecné soudy dopustily tzv. extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a z nich vyplývajícím závěry na straně jedné a právním posouzením skutku na straně druhé. Obecně lze skutková zjištění považovat za chybná, pokud byla učiněna v extrémním nesouladu s provedenými důkazy [srov. např. nálezy ze dne 30. 11. 1995 sp. zn. III. ÚS 166/95 (N 79/4 SbNU 255), nálezy ze dne 7. 5. 2014 sp. zn. III. ÚS 1604/13 (N 78/73 SbNU 387), nálezy ze dne 10. 1. 2018 sp. zn. I. ÚS 2073/17 a další]. Ani takové pochybení však v nyní posuzovaném případě nelze shledat. Ostatně stěžovatel sice toto pochybení tvrdí a široce jej popisuje v obecné rovině, avšak konkrétně na žádné extrémní rozpory nepoukazuje, pouze obecně konstatuje, že obecné soudy uměle dotvořily důkazy spojující jej s ostatními subjekty obchodu a že popsany skutkový stav byl příliš dotvářen nepodloženými úvahami.

15. Po přezkoumání napadených rozhodnutí je naopak nutno učinit závěr, že skutkový stav byl řádně zjištěn a žádné ze skutkových zjištění nebylo učiněno v extrémním rozporu s provedenými důkazy. Okresní soud z provedených (zejména listinných) důkazů zjistil, že došlo k vytvoření umělého dodavatelského řetězce, na jehož konci stála společnost X (ovládaná stěžovatelem) a v rámci kterého došlo k navýšení ceny z původních 2 650 000 Kč bez DPH na 19 140 745 Kč bez DPH, přestože na počátku řetězce stojící společnost Dřevospol, která potřebovala vytěžit dřevo z konkrétního pozemku, se společností X běžně obchodovala. Účelovost vytvoření dodavatelského řetězce dle obecných soudů akcentuje skutkové zjištění opět plynoucí z listinných důkazů, že

statutárními orgány družstva DORDYAY a společnosti KCDSPOL byly vesměs nekontaktní osoby ukrajinské a moldavské státní příslušnosti, případně také osoby bez povolení k pobytu na území České republiky. Krajský soud v napadeném usnesení poukázal na další klíčová skutková zjištění, ať už jde o hodnotu dřevní hmoty zjištěnou znaleckým posudkem, proluku mezi vyfakturováním a až následným uzavřením smlouvy mezi společnostmi X a společností KCDSPOL, kterou za společnost X podepsal stěžovatel, či zjištění, že k vytěžení dřeva mělo fakticky dojít značně dříve. U těchto skutkových zjištění opět rozpor s provedenými důkazy nelze shledat a obecné soudy své hodnotící úvahy řádně odůvodňují.

16. Ústavní soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se nenaplnění subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu, byť okresní soud explicitně neuvedl, z čeho úmysl stěžovatele dovozuje a toto pochybení musel zhojit částečně krajský soud (str. 5 napadeného usnesení). Taktéž s opakujícím se argumentem stěžovatele, že ke krácení daně by došlo v případě, že by bylo prokázáno, že společnost X neprovedla těžbu dřeva na pozemku a tím nepřijala plnění dle daňových zákonů z uzavřené smlouvy a vystavené faktury, nelze souhlasit a opět nutno poukázat na to, že podstatou zjištěné trestné činnosti bylo účelové a fiktivní navýšení ceny těžebních práv v dodavatelském řetězci z 2 650 000 Kč na 19 140 745 Kč, na jehož základě stěžovatel neprávem uplatnil nadměrný odpočet DPH. Takové jednání popsané ve skutkové větě výroku odsuzujícího rozsudku naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 trestního zákoníku.

17. Závěrem lze k námitce stěžovatele, že se obecné soudy nezabývaly rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018 č. j. 5 Afs 60/2017-60, uvést, že tento na posuzovaný případ nelze aplikovat už jen kvůli zcela odlišnému skutkovému základu obou případů. Ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem krom toho, že se správce daně dopustil celé řady pochybení, bylo akcentováno zejména to, že bylo prokázáno, že stěžovatelce bylo dodáno zboží a dodávku uskutečnil plátce DPH za deklarovanou cenu, přičemž tato cena byla dle znaleckého posudku cenou obvyklou. V nyní posuzované věci však bylo učiněno výše popsané klíčové zjištění, že cena těžebních práv byla stanovena účelově mnohonásobně vyšší, než odpovídalo jejich obvyklé hodnotě.

18. Ústavní soud zhodnotil, že obecné soudy rozhodly v souladu se zákonem, svá rozhodnutí řádně, logicky a věcně přiléhavě odůvodnily a napadenými rozhodnutími nedošlo k tvrzenému zásahu do základních práv stěžovatele zaručených čl. 1 a čl. 36 Listiny, ani do jiných ústavně zaručených základních práv či svobod.

19. Ze všech výše uvedených důvodů Ústavní soud rozhodl o odmítnutí ústavní stížnosti mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků řízení, a to podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu pro její zjevnou neopodstatněnost.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 18. června 2019

Josef Fiala v. r.
předseda senátu